

sygn. akt VP 226/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2024 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wiesław Jakubiec

Protokolant : Izabela Niedobbecka-Kępa

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2024 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Sądowi Rejonowemu w Żorach

o wynagrodzenie

1. zasądza od pozwanego Sądu Rejonowego w Żorach na rzecz powódki J. J. kwotę 18 646, 07 zł (osiemnaście tysięcy sześćset czterdzieści sześć złotych 07/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 lipca 2023 r.;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. wyrokowi w pkt 1 do kwoty 10.278,55 zł (dziesięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt osiem złotych 55/100) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami sądowymi.

sygn. akt V P 226/23

UZASADNIENIE

Powódka J. J. wniosła 20.07.2023 r. pozew przeciwko Sądowi Rejonowemu w Żorach o zapłatę łącznie kwoty 18 646, 07 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. W żądanej kwocie zawarte były skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie (2 357,27 zł) od różnic pomiędzy wypłaconym uposażeniem z tytułu stanu spoczynku za poszczególne miesiące (za okres od 1.01.2021 do 31.12.2022 r.) a uposażeniem należnym wyliczonym zgodnie z zasadami określonymi w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2023 r., poz. 217 ze zm.; dalej jako PrUSP) w zw. z art. 100 PrUSP. Wskazała, że różnica w uposażeniu za każdy miesiąc w roku 2021 wynosiła 393, 03 zł , a w roku 2022 wynosiła 964, 37 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany Sąd Rejonowy w Żorach wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę wadliwie wyliczonego uposażenia (wskazano, że powódka przyjmowała do wyliczenia stawkę awansową 2,6 zamiast należnej jej 2,36) a w pozostałej części żądania pozwu wniósł o zawieszenie postępowania do czasu opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie I K 1/23. Nadto wniósł o odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu. Pozwany zauważył, że organ administracji publicznej nie jest uprawniony do odmowy zastosowania

przepisu prawa powszechnie obowiązującego przepisu przed wejściem w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego orzekającego o jego niezgodności z Konstytucją lub ustawą.

Sąd ustalił co następuje:

Powódka J. J. jest sędzią w stanie spoczynku. Ostatnim jej miejscem zatrudnienia był Sąd Rejonowy w Żorach. Powódce przysługiwała stawka awansowa 2,36 oraz miała dodatek za wysługę lat 20 %.

Ustawodawca wysokość wynagrodzeń sędziów powszechnych na rok 2021 ustalił w oparciu o art. 12 ust. 1 ustawy z 19 listopada 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2021 (Dz. U. z 2020 r. poz. 2400; dalej jako ustawa o budżecie na rok 2021), tj. przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2019 r. ogłoszonego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, które opiewało na kwotę 4.839,24 zł. Prezes GUS w komunikacie z dnia 11 sierpnia 2020 r. ogłosił, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 r. wyniosło 5.024,48 zł. Różnica pomiędzy przeciętnym wynagrodzeniem w drugim kwartale 2020 r., a przeciętnym wynagrodzeniem w drugim kwartale 2019 r. wynosiła 185,24 zł.

Ustawodawca wysokość wynagrodzeń sędziów powszechnych na rok 2022 ustalił w oparciu o art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz. U. poz. 2445 ze zm.; dalej jako ustawa o budżecie na rok 2022), tj. w oparciu o przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 r. ogłoszone w komunikacie Prezesa GUS z dnia 11 sierpnia 2020 r. [(5024,48 zł (podstawa wynagrodzenia plus 26 złotych, razem 5050,48 zł)). Prezes GUS w komunikacie z dnia 11 sierpnia 2021 r. ogłosił, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2021 r. wyniosło 5504,52 zł. Różnica pomiędzy przeciętnym wynagrodzeniem w drugim kwartale 2021 r. a przeciętnym wynagrodzeniem w drugim kwartale 2020 r. wynosi 454,04 zł.

W roku 2021 pozwany uposażenie powódki z tytułu stanu spoczynku wyliczył następująco: $(4839,24 \text{ zł} \times 2,36 + 20\%) \times 75\% = 10\,278,55 \text{ zł}$, a gdyby wyliczono z zastosowaniem przeciętnego wynagrodzenia II kwartale 2020 to wyniosłoby $10\,672 \text{ zł} [(5024,48 \text{ zł} \times 2,36 + 20\%) \times 75\%]$.

W roku 2022 uposażenie powódki z tytułu stanu spoczynku wyliczono następująco: $(5050,48 \text{ zł} \times 2,36 + 20\%) \times 75\% = 10\,727,22 \text{ zł}$, a gdyby wyliczono z zastosowaniem przeciętnego wynagrodzenia II kwartale 2021 to wyniosłoby $11\,691,60 \text{ zł} [(5504,52 \text{ zł} \times 2,36 + 20\%) \times 75\%]$.

Różnica w uposażeniu powódki za każdy miesiąc w roku 2021 wynosiła 393,03 zł, a w roku 2022 wynosiła 964,37 zł. Łącznie kwota różnic w uposażeniu za lata 2021 i 2022 (+ odsetki ustawowe za opóźnienie w ich wypłacie 2 357,27 zł) to 18 646,07 zł.

Średnie miesięczne wynagrodzenia powódki wynosi 10 278,55 zł.

(fakty bezsporne, wyliczenia pozwanego k. 19-22)

Zgodnie z § 31 pkt 3 Regulaminu pracy - załącznik nr 2 do zarządzenia z 16.01.2023 r. nr (...) Prezesa i Dyrektora Sądu Rejonowego w Żorach wynagrodzenie jest wypłacane co miesiąc z dołu w ostatnim dniu danego miesiąca kalendarzowego

(dowód: Regulamin pracy – k. 23-52)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności stanu faktycznego nie były sporne. Strony nie zgadzały się jedynie co do oceny prawnej czy przysługujące powódce uposażenie winno być ustalone na podstawie art. 91 § 1c w zw. z art. 100 PrUSP, czy też dopuszczalne było

jego ustalenie według reguł określonych w art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o budżecie na 2021 r. i art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o budżecie na 2022 r.

Według art. 91 § 1c PrUSP podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 504, 1504 i 2461), z zastrzeżeniem § 1d. W celu zapobiegania realnemu zmniejszeniu wartości wynagrodzenia, w sytuacji w której to przeciętne wynagrodzenie jest niższe, niż ogłoszone w roku poprzedzającym, przyjmowana jest podstawa ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w dotychczasowej wysokości (§ 1d). Z kolei art. 91 § 2 PrUSP stanowi, że wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w §1c. Stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach sędziowskich oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego sędziów w poszczególnych stawkach, określa załącznik do ustawy.

Sędziemu przechodzącemu lub przeniesionemu w stan spoczynku z powodu wieku, choroby lub utraty sił przysługuje uposażenie w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, pobieranych na ostatnio zajmowanym stanowisku (art. 100§2 PrUSP).

Ustawodawca, tak w przypadku 2021 r., jak i 2022 r. zastosował podobny mechanizm prawny ustalenia wysokości wynagrodzenia sędziego. Zarówno w 2021 r., jak i w 2022 r. wynagrodzenia sędziów tylko częściowo były ustalane według reguły opisanej w art. 91 § 1c PrUSP, której centralnym elementem jest przeciętne wynagrodzenie w II kwartale roku poprzedniego (odpowiednio 2020 i 2021 r.). Ten element został odmiennie określony w ustawach o budżecie na rok 2021 i 2022 r., gdzie wskazano, że podstawą ustalenia wysokości wynagrodzenia jest odpowiednio przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku 2019 (a więc nie roku poprzedniego, czyli 2020) oraz przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku 2020 (a więc nie roku poprzedniego, czyli 2021) powiększone o 26,00 zł. Podkreślenia wymaga, że ustawodawca wprowadzając odstępstwa od kształtowania wynagrodzeń sędziowskich w oparciu o przeciętne wynagrodzenie z II kwartału roku poprzedzającego, nie zawiesił mocy obowiązującej przepisu 91 § 1c PrUSP, nie uchylił go ani nie dokonał jego zmiany. W systemie prawa obowiązywały zatem we wskazanych latach dwie normy prawne, które odmiennie kształtowały wysokość przeciętnego wynagrodzenia, stanowiącego podstawę ustalenia wynagrodzenia sędziego.

Podkreślić należy, iż rolą tzw. ustaw o budżecie jest jedynie zapewnienie realizacji ustawy budżetowej a nie kształtowanie nowych praw i obowiązków. Co do zasady Sąd powinien zastosować przepis ustawy późniejszej o ile jednak obie regulacje były zgodne z konstytucją.

Pytania prawne dotyczące wysokości ustalania wynagrodzeń sędziów za rok 2023 r. |zostały skierowane do rozpoznania do Trybunału Konstytucyjnego (K 1/23). Wyrokiem z dnia 8 listopada 2023 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz. U. poz. 2666, ze zm.) są niezgodne z art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej . Wskazane przepisy ustanawiały podobny mechanizm waloryzacji, jak te przepisy, które są relewantne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Należy mieć na uwadze, że pytania przed Trybunałem nie dotyczyły lat 2021 i 2022, zatem nie było podstaw do zawieszenia postępowania w sprawie na podstawie art. 177 §1 pkt. 3¹ k.p.c.- o co wnosił pozwany.

W tej sytuacji nie budzi żadnych wątpliwości, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę miał obowiązek zbadać samodzielnie zgodność wymienionych wcześniej przepisów ustaw o budżecie (na lata 2021 i 2022) z Konstytucją. Przepis art. 8 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że jej unormowania stosowane są bezpośrednio. Musi do tego dochodzić, kiedy sąd stwierdzi konflikt między normami (zasadami, wartościami) konstytucyjnymi, a przepisem ustawy, który ma zastosować. Poprzez taki zabieg sąd nie wyeliminuje kwestionowanego przepisu z obrotu prawnego,

lecz odmówi jego zastosowania w indywidualnej sprawie. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2017 r., I UK 325/16, LEX nr 2389585). Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza więc kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Istota tego stanowiska bazuje na twierdzeniu, że przedmiot orzekania sądu dotyczy indywidualnego stosunku społecznego, a Trybunał Konstytucyjny orzeka o prawie. Wykonując władzę sądowniczą (art. 10 ust. 2 Konstytucji) sąd sprawuje wymiar sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 Konstytucji). Z kolei rola Trybunału przypomina bardziej władzę ustawodawczą tzw. ustawodawcy negatywnego (mimo że art. 10 ust. 2 Konstytucji zalicza go do władzy sądowniczej).

Do bezpośredniego zastosowania Konstytucji sensu stricto doszło np. w wyroku ówczesnej Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (obecnie Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) z dnia 7 grudnia 1999 r., I PKN 438/99 (OSNAPiUS 2000 Nr 12, poz. 475 z glosą L. Florka, OSP 2000 Nr 11, poz. 174), w którym odmówiono zastosowania w sprawie regulacji ustawowej zawartej w art. 240 § 3 pkt 1 k.p. (por. również wyrok tego sądu z 7 kwietnia 1998 r. w sprawie I PKN 90/98).

Kolejny argument na rzecz możliwości dokonania samodzielnej oceny sprawy przez Sąd, został wskazany także przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 lipca 2021 r., LEX nr 3232398. W powołanym orzeczeniu Sąd przyjął, że dopuszczalność stosowania tzw. „rozproszonej kontroli konstytucyjnej” przez sądy ma miejsce w sytuacjach oczywistych, tj. wówczas, gdy w przeszłości Trybunał Konstytucyjny orzekał już o normie analogicznej do normy, która ma być zastosowana w danej sprawie, albo w przypadku powtórzenia niekonstytucyjnej normy przez ustawodawcę. Analogiczne stanowisko zostało zajęte w orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2018 r., V CSK 230/17, OSNC-ZD 2018 Nr 4, poz. 69 i z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 493/18 LEX nr 3226141).

Taka sytuacji w przedmiotowej sprawie wystąpiła. W sprawie doraźnego modyfikowania mechanizmu kształtowania wysokości wynagrodzeń sędziów ustawami okołobudżetowymi wypowiedział się już Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 października 2000 r. (sygn. P 8/00) i z dnia 12 grudnia 2012. (sygn. K 1/12), jak i aktualnie w sprawie I K 1/23 (wyrok z 8.11.2023r.). W orzeczeniach generalnie nie zakwestionowano możliwości stosowania tego typu mechanizmu przez ustawodawcę, lecz określono kryteria, w oparciu o które należy badać zgodność z Konstytucją zastosowanych doraźnych rozwiązań prawnych. Zauważyć należy że art. 8 ust. 1 i 2 ustawy okołobudżetowej na rok 2022 i art. 12 ust. 1 ustawy okołobudżetowej na rok 2021 utraciły moc w tym znaczeniu, że jego przedmiot regulacji został skonsumowany. Ustawy miały charakter epizodyczny i ich cel został zrealizowany. Dotyczyły one tylko roku 2021 i 2022 r. Wraz z ich upływem utraciły one moc, bo nie ma już przedmiotu regulacji, do którego się one odnosiła. W tym właśnie sensie art. 8 ust. 1 i 2 ustawy okołobudżetowej na rok 2022 i art. 12 ust. 1 ustawy okołobudżetowej na rok 2021 utraciły moc w rozumieniu art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. (zob. np. postanowienie TK z 1.12.2021 r., U 1/21, OTK-A 2021, nr 70)- brak zatem podstaw do kierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego odnośnie prawidłowości ustalania wynagrodzeń sędziów w latach 2021 i 2022.

Sąd Najwyższy w wyroku z 8.02.2023 r. (II PSKP 25/22, LEX nr 3518317) wskazał, że w przypadku, gdy ukształtowany system ochrony prawnej, pozbawia jednostkę prawa do ochrony jej praw i wolności konstytucyjnych w ramach toczącego się postępowania sądowego, w szczególności braku możliwości zgłoszenia przez sąd pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art. 193 Konstytucji RP, to sąd rozpoznający sprawę w sytuacji, gdy zachodzi sprzeczność pomiędzy przepisem konstytucyjnym i ustawowym nieusuwalna w drodze dopuszczalnych metod wykładni, zobowiązany jest do pominięcia przepisu ustawy, gdy uzna, że jest on niezgodny z Konstytucją RP. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela ten pogląd.

Zgodnie z art. 178 ust. 2 Konstytucji sędziom zapewnia się warunki pracy i wynagrodzenie odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków.

W przywołanym wyroku z dnia 4 października 2000 r. (P 8/00) Trybunał Konstytucyjny, na tle innego, aczkolwiek analogicznego stanu prawnego (art. 71 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. z 1994 r., nr 7, poz. 25 ze zm.), wskazał, że nakazana przez art. 178 ust. 2 Konstytucji adekwatność wynagrodzeń sędziowskich do godności urzędu wręcz wyklucza uznaniowe, nie oparte na precyzyjnych regulacjach generalnych, ustalanie indywidualnych stawek wynagrodzenia. Uchybiałoby godności urzędu sędziowskiego ustalanie wysokości wynagrodzeń sędziów de casu ad casum, w drodze uznaniowej, a być może i arbitralnej, konkretyzacji ogólnej zasady konstytucyjnej w stosunku do poszczególnych sędziów (zważywszy na wielce prawdopodobną w takiej sytuacji możliwość występowania rozbieżności w orzecznictwie co do wysokości stawek). Niedopuszczalne byłoby też ustalanie indywidualnych stawek wynagrodzenia sędziów przez sięganie, w drodze analogii, do unormowań dotyczących innych grup zawodowych.

Nie sposób uznać za godziwe, wynagrodzenia, które nie pozostaje w adekwatnej relacji ze zmieniającymi się uwarunkowaniami rynku, spadku siły nabywczej pieniądza i realnego wzrostu wynagrodzeń w gospodarce narodowej. Wynagrodzenie otrzymywane od stycznia 2021 r. nie jest ponadto adekwatne do posiadanych przez sędziów kwalifikacji (i konieczności ich stałego podnoszenia), zakresu obowiązków i odpowiedzialności (orzekanie o sprawach mających kluczowy wpływ na życie obywatela, funkcjonowanie społeczeństwa), ilości pracy (nienormowany czas pracy, który jest określony wymiarem przydzielonych sędziemu zadań), a także nie rekompensuje rygorystycznych ograniczeń w podejmowaniu innej działalności zarobkowej oraz nie sprzyja budowaniu prestiżu urzędu sędziego,

Należy również dodać, że sędziowie od stycznia 2022 r. ponoszą negatywne skutki postępującej inflacji, a także zmian wynikających z wprowadzenia Polskiego Ładu. Owe negatywne skutki nie zostały sędziom w żaden sposób zrekompensowane, dlatego biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, a także fakt, że zarobki sędziów wzrastają wolniej aniżeli w przypadku innych grup zawodowych, zamrożenie wynagrodzeń sędziów stanowi przejaw oczywistej sztywności wobec tej grupy zawodowej.

Nie ulega wątpliwości, że norma ustrojowa wyrażona w art. 178 ust. 2 Konstytucji jest nakierowana na umocnienie pozycji władzy sądowniczej w systemie organów państwowych i zagwarantowanie sędziom takich warunków pracy i wynagrodzenia, które mają służyć prawidłowemu sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. W demokratycznym państwie prawnym dobrze działający wymiar sprawiedliwości jest gwarancją i warunkiem funkcjonowania rządów prawa. Ustrojodawca zakłada, że wymiar sprawiedliwości będzie funkcjonować prawidłowo, gdy warunki pracy sędziów oraz ich wynagrodzenia będą adekwatne do godności urzędu sędziego i zakresu jego obowiązków. Trzeba podkreślić, że sędziowie sądów powszechnych i szczególnych są jedyną kategorią zawodową, której wynagrodzenia stanowią przedmiot wyraźnej regulacji konstytucyjnej. Wypływa stąd obowiązek właściwych organów państwa szczególnej troski o kształtowanie należytego poziomu tych wynagrodzeń, także w relacji do wynagrodzeń innych funkcjonariuszy publicznych.

Trybunał zaznaczył, że badając, czy prawodawca nie przekroczył wyznaczonych mu przez konstytucję granic swobody regulacji, trzeba zwrócić natomiast uwagę na pewne obiektywne układy odniesienia:

- po pierwsze, takim układem jest poziom przeciętnego wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej. Skoro zawód sędziego jest wyróżniany konstytucyjnie w stosunku do innych profesji, to trzeba przyjąć, że poziom wynagrodzenia sędziowskiego, także na szczeblu sędziego sądu rejonowego, powinien znacząco przekraczać poziom przeciętnej płacy w sferze budżetowej;
- po drugie, wynagrodzenia sędziów w ogóle, jak również wynagrodzenia poszczególnych kategorii sędziów sądów równorzędnych (w tym sędziów sądów rejonowych i asesorów sądowych) powinny w dłuższym okresie czasu wykazywać nie mniejszą tendencję wzrostową niż przeciętne wynagrodzenie w państwowej sferze budżetowej;
- po trzecie, w razie trudności budżetu państwa wynagrodzenia sędziowskie powinny być szczególnie chronione przed nadmiernie niekorzystnymi wahaniami;

- po czwarte, wynagrodzenia sędziów nie powinny być obniżane w drodze regulacji normatywnych.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 12 grudnia 2012. sygn. K 1/12 wskazał, iż w ustawie o budżecie znalazło się uzasadnienie, że zamrożenie wynagrodzeń podyktowane jest koniecznością zachowania równowagi budżetowej jako wartości konstytucyjnie chronionej. W założeniach do projektu budżetu państwa na rok 2012, zostało przewidziane „zamrożenie” funduszu wynagrodzeń w jednostkach sfery budżetowej oraz zastosowanie dyscyplinującej reguły wydatkowej, co zostało umotywowane jako działania niezbędne dla utrzymania założonego poziomu deficytu budżetu państwa oraz przeciwdziałania przekroczeniu II progu ostrożnościowego. „Zamrożenie” wynagrodzeń sędziów uznano przy tym za rozwiązanie epizodyczne, uzasadnione wyjątkową sytuacją finansów publicznych. Koszty działań zmierzających do zwalczania skutków kryzysu rozdzielono przy tym pomiędzy wszystkie grupy społeczne. Co ważne, prezentowano wówczas także inne działania oszczędnościowe, mające zapewnić stabilność finansów publicznych.

Istotne było również to, że realna sytuacja finansów publicznych wyznaczona była przekroczeniem I progu oszczędnościowego, a relacja długu publicznego do PKB wyniosła 54,9%. Nadto, ze względu na przekroczenie wartości referencyjnej deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych - Rada Unii Europejskiej, stosownie do art. 104 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zaleciła ograniczenie deficytu do wartości poniżej 3% (...), najpóźniej w 2012 r. i objęła Polskę tzw. procedurą nadmiernego deficytu. Sytuacja kraju była monitorowana przez instytucje Unii Europejskiej, a w razie stwierdzenia braku działań naprawczych, mogły zostać nałożone sankcje finansowe (por. uzasadnienie wyroku TK w sprawie K 1/12).

Jednocześnie, w omawianym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny określił nieprzekraczalne „warunki brzegowe”, a więc granice wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego i zakresowi jego obowiązków, wskazując, że:

- wynagrodzenia sędziów powinny być kształtowane w sposób wykluczający jakąkolwiek uznaniowość – zarówno wobec całej tej grupy zawodowej – ze strony władzy wykonawczej, jak i w odniesieniu do poszczególnych sędziów, co do których niedopuszczalne jest uzależnianie jego wysokości od indywidualnej oceny ich pracy,
- wysokość wynagrodzenia sędziego, w tym rozpoczynającego karierę w zawodzie sędziowskim sędziego sądu rejonowego, powinna znacząco przewyższać wysokość przeciętnego wynagrodzenia w sferze budżetowej,
- wynagrodzenia sędziów powinny w dłuższym okresie czasu wykazywać tendencję wzrostową nie mniejszą niż przeciętne wynagrodzenie w sferze budżetowej,
- w trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia sędziów powinny być bardziej – niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej – chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami,
- niedopuszczalne jest obniżenie w drodze normatywnej nominalnej wysokości wynagrodzenia sędziów, z wyjątkiem sytuacji, o której stanowi art. 216 ust. 5 Konstytucji (przekroczenie konstytucyjnego limitu zadłużenia).

Trybunał podkreślił przy tym, że w demokratycznym państwie prawa, opartym na trójpodziale władz, nie jest dopuszczalne, by jedna z nich, była przez pozostałe władze osłabiana, co mogłoby w konsekwencji prowadzić do uzależnienia od pozostałych władz i obniżać jej autorytet. Wskazał, że „zamrożenie” może być tolerowane tylko wyjątkowo, ze względu na inne wartości konstytucyjne, w szczególności, ze względu na trudności budżetowe państwa, jeżeli występuje w kontekście szerszego programu oszczędnościowego. Nie może w żadnym wypadku stać się ono systematyczną praktyką. „Zamrożenie” wynagrodzeń sędziów jest dopuszczalne tylko ze względu na inne wartości konstytucyjne i nie może być - nawet w sposób dorozumiany, czy sugerowany - środkiem „dyscyplinującym”, jak mogłoby to wynikać z niektórych wypowiedzi przedstawicieli władzy wykonawczej.”(por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 1/12).

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 8 listopada 2023r. (I K 1/23), kluczowa dla istoty sprawy jest analiza każdego z wyżej wymienionych warunków w odniesieniu do przedmiotu kontroli. Zasady wynagradzania sędziów

sformułowane w ustawie o budżecie na 2023 r. muszą spełniać wszystkie warunki brzegowe, by stwierdzić o ich konstytucyjności. Trybunał podkreślił, że już sama analiza przepisów kształtujących sposób wynagradzania sędziów w latach 2021-2023 pozwala stwierdzić, że w każdym z ostatnich trzech lat ustawodawca przyjął inną koncepcję co do konstrukcji tego mechanizmu. Podkreślił także, że każda z modyfikacji zasad wynagradzania sędziów na mocy ustawy o budżecie miała w istocie rzeczy charakter tymczasowy, ponieważ co do zasady podstawa zasadniczych wynagrodzeń sędziowskich ustalana jest na podstawie przepisów p.u.s.p, u.SN oraz u.s.TK. Tymczasem od przeszło trzech lat reguła ta była "tymczasowo" modyfikowana, za każdym razem w inny sposób. Taki stan rzeczy sprawia, że poddać można w wątpliwość sens istnienia norm regulujących podstawę zasadniczego wynagrodzenia sędziów w wyżej wspomnianych ustawach. Stosowanie jednorocznych rozwiązań tymczasowych w perspektywie wieloletniej, dodatkowo o zmiennym charakterze, sprawia, że nie został spełniony warunek brzegowy wymieniony w pkt 1. Wynagrodzenia sędziów w ostatnich latach kształtowane są przez ustawodawcę w sposób całkowicie uznaniowy - zarówno co do konstrukcji mechanizmu wynagradzania jak i tempa wzrostu płac. Taka praktyka nie zapewnia konstytucyjnej ochrony wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego oraz zakresowi jego obowiązków. Sędziowie nie mogą w żaden sposób przewidzieć, jak będzie kształtować się ich wynagrodzenie. W kontekście wynagradzania pracowników sfery budżetowej może być zrozumiała dyskrecjonalność ustawodawcy - musi przecież dostosować wysokość zarobków do sytuacji na rynku pracy oraz czynników gospodarczych. Tymczasem taka uznaniowość nie powinna mieć miejsca w odniesieniu do wynagrodzeń sędziowskich, których szczególny charakter potwierdzony jest w art. 178 ust. 2 i art. 195 ust. 2 Konstytucji. Konstytucyjna ranga powinna gwarantować nie tylko ich nominalną wysokość.

Zauważyć należy, iż uzasadnienie założeń budżetowych na lata 2021 i 2022, nie wskazywało na realne zagrożenia równowagi finansów publicznych, które mogłyby stanowić podstawę do „zamrożenia” wynagrodzeń sędziowskich. Jednocześnie wiele działań władzy ustawodawczej i wykonawczej świadczyło o braku ekonomicznego uzasadnienia swoistego „zamrożenia” wynagrodzeń sędziowskich. Na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 2021 r. (Dz. U. z 2021 r., poz. 1394) z dniem 1 sierpnia 2021 r. zmienione zostało rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, czego skutkiem było znaczne zwiększenie mnożników kwoty bazowej, stanowiącej podstawę ustalenia wartości uposażenia osób nim objętych. Ustawą z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1834) ze skutkiem od 1 listopada 2021 r. zwiększono natomiast wartość uposażenia Prezydenta RP o około 40 %.

Przyjęto także nowe rozwiązania ustawie z dnia 21 listopada 2021 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1282, ost.zm. Dz. U. z 2021 r. poz. 1834). Na mocy wymienionej nowelizacji znacznie zwiększono wartość uposażeń osób wchodzących w skład organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego oraz diet radnych.

Kontynuowano płatności tzw. 13 emerytur na podstawie ustawy z dnia 9 stycznia 2020 r. o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów oraz zgodnie z unormowaniem ustawy z dnia 26 maja 2022 r. wprowadzono dodatkowe roczne świadczenie pieniężnym dla emerytów i rencistów -14 emeryturę.

Należy wyjaśnić, że Sąd orzekający nie neguje przywołanych rozwiązań płacowych. Powyższe wskazanie świadczyć ma natomiast o braku uzasadnionych podstaw do swoistego „zamrożenia” wynagrodzeń sędziowskich w latach 2021-2022 roku, albowiem ustawodawca nie zaplanował programów oszczędności dla wszystkich podmiotów uzyskujących świadczenia z budżetu a tylko „zamrożenie” wynagrodzeń dotknęło sędziów i prokuratorów.

Zgodnie z art. 2 Konstytucji RP Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Już usytuowanie tej klauzuli w normach konstytucyjnych nakazuje jej przyznać wysoki prymat i miejsce. Dostrzegając jej ogólnikowość i konieczność wykładni przez organy stosujące Konstytucję, zanegować jednak należy, aby była ona dowolna. Zakłada ona swoiste minimum i wyrażające ją formuły prawne. Istotne jest, że z zasady państwa prawnego wyprowadzono zasady pochodne. Jedną z nich stanowi zasada ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Nieodmiennie związana jest z bezpieczeństwem prawnym. W świetle tej zasady adresaci norm prawnych mają prawo oczekiwać, że regulacja

prawna nie zostanie zmieniona na ich niekorzyść w sposób arbitralny i zaskakujący (zob. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 4 listopada 2015 r., w sprawie K 1/14, oraz wyrok z 19 listopada 2008 r. w sprawie k.p. 2/08). Nie oznacza to oczywiście, że określone unormowanie, regulujące uprawnienia płacowe, czy inne prawa lub obowiązki obywateli nie mogą zostać nigdy zmienione. Istotny warunek brzegowy zakłada, aby kreowane zmiany nie były dla jednostki zaskakujące i nie miały charakteru arbitralnego (zob. m.in. wyrok k.p. 2/08, cz. III, pkt 5.2 oraz wyroki z: 8 grudnia 2011 r., P 31/10, cz. III, pkt 5.3; 28 lutego 2012 r., K 5/11, cz. III, pkt 4.1; 13 czerwca 2013 r., K 17/11, cz. III, pkt 7.1). Co więcej ingerencja ustawodawcy może jednak nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególnie istotne wartości konstytucyjne. Do takich zalicza TK m.in. konieczność właśnie m.in. ochrony równowagi budżetowej (zob. wyroki TK z: 20 stycznia 2010 r., k.p. 6/09; 12 grudnia 2012 r., K 1/12). W kontekście zaś poruszanego wcześniej wątku pytania prawnego do TK, wskazać trzeba, że powyższą zasadę uwzględniać musi również cały proces stosowania prawa.

Z prezentowaną zasadą konstytucyjną związana jest zasada pewności prawa (bezpieczeństwa prawnego). Gwarantuje ona ochronę praw słusznie nabytych, interesów w toku oraz ekspektatywę maksymalnie ukształtowanych (por. wyrok TK z 21 czerwca 2005 r. w sprawie P 25/02). Obywatel ma prawo oczekiwać od Państwa, że może poruszać się i kształtować swoje uprawnienia i zobowiązania w oparciu o stabilne normy prawne, podlegające zmianom jedynie w przypadkach wyjątkowych i uzasadnionych.

W tym miejscu warto dodać, że ingerencja ustawodawcy w wysokość wynagrodzenia sędziów winna uwzględniać także ograniczone możliwości dodatkowego zarobkowania przez Sędziów. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1-3 PrUSP sędzia nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia, z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym w łącznym wymiarze nieprzekraczającym pełnego wymiaru czasu pracy pracowników zatrudnionych na tych stanowiskach, jeżeli wykonywanie tego zatrudnienia nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków sędziowskich. Sędziemu nie wolno także podejmować innego zajęcia ani sposobu zarobkowania, które przeszkadzałoby w pełnieniu obowiązków sędziowskich, mogło osłabiać zaufanie do jego bezstronności lub przynieść ujmę godności urzędu sędziowskiego. Sędzia nie może: 1) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego, 2) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni, 3) być członkiem zarządu fundacji prowadzącej działalność gospodarczą, 4) posiadać w spółce prawa handlowego więcej niż 10% akcji lub udziały przedstawiające więcej niż 10% kapitału zakładowego, 5) prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem bądź pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

Mając na względzie powołane normy konstytucyjne, należało przyjąć, że zastosowane w 2021 roku i w 2022 roku odstępstwo od zasady określonej w art. 91 § 1c PrUSP, które wynika z art. 12 ust. 1 ustawy o budżecie na 2021 r. i art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie na 2022 r. nie spełniało kryteriów określonych przepisami art. 178 ust. 2 Konstytucji RP. Rozwiązanie przyjęte w ustawie o budżecie wskazuje na znaczną niekonsekwencję ustawodawcy, który tylko w odniesieniu do sędziów i prokuratorów odchodzi od dotychczasowych zasad płacowych, ustawodawca nie argumentuje swojej decyzji wobec tej grupy zawodowej, nie wskazuje na spełnienie żadnego z kryteriów rozpatrywanych w orzeczeniach TK z 4 października 2000 r., P 8/00 czy 12 grudnia 2012 r., K 1/12. Skoro Ustawodawca podjął decyzję o zamrożeniu płac sędziów w spornym okresie to owo zamrożenie winno dotknąć również przedstawicieli pozostałych władz, tj. władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej (które jak już było wcześniej wspomniane stanowią wraz z władzą sądowniczą jedną konstrukcję) bądź też nie powinno ono dotyczyć żadnej z ww. władz. Przyjęcie odmiennego rozwiązania, tj. zamrożenie wynagrodzeń sędziowskich, przy jednoczesnym podniesieniu płac przedstawicieli władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej (bez wyjaśnienia powyższego rozwiązania) godzi w zasadę równego traktowania podmiotów podobnych, a także narusza zakaz dyskryminacji, o którym traktuje art. 32 ust. 2 Konstytucji RP.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że sąd miał na uwadze, że w 2022 r. rozpoczęła się wojna w Ukrainie, która mogła przynieść niekorzystne zmiany ekonomiczne, jednak w momencie uchwalenia ustawy z dnia 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022, tego konfliktu nikt nie mógł przewidzieć ani tym bardziej wziąć pod uwagę przy uchwaleniu ustawy o budżecie. Wybuch wojny nie zmienił

także w roku 2022, przyjętych w 2021 r. zasad korzystniejszego wynagradzania dla wymienionych już w uzasadnieniu przedstawicieli władzy ustawodawczej, prezydenta, organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego. Nie wstrzymano dodatkowych świadczeń dla emerytów. To pozwala na ocenę, że nie było ekonomicznego, zagrażającemu równowadze budżetowej uzasadnienia zmiany zasad wynagradzania sędziów nie tylko w dacie uchwalenia ustawy o budżetowej, ale także w trakcie 2022 r.

Dodatkowo należy wyjaśnić, że wątpliwości budzi ponadto zgodność art. 8 ust. 1 ustawy o budżetowej z 2022 r. i art. 12 ust. 1 ustawy o budżetowej z 2021 r. przepisami art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej z 7 lutego 1992 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.), dalej jako TUE, oraz z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz. U. UE. C. z 2007 r. Nr 303, str. 1 z późn. zm.), dalej jako KPP. Przepis art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE kreuje obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie „środków” niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej. W celu jej realizacji istotne jest zapewnienie obywatelowi dostępu do „niezawisłego” sądu w rozumieniu art. 47 akapit drugi KPP. Jak wskazuje Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pojęcie „niezawisłości” oznacza między innymi, że sąd wypełnia swe zadania w pełni autonomicznie, nie podlegając żadnej hierarchii służbowej, ani nie będąc podporządkowanym komukolwiek i nie otrzymując nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, oraz że jest on w ten sposób chroniony przed ingerencją i naciskami zewnętrznymi mogącymi zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia (por. wyrok z dnia 19 września 2006 r., Wilson, C 506/04, EU:C:2006:587, pkt 51, a także z dnia 16 lutego 2017 r., Margarit Panicello, C 503/15, EU:C:2017:126, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo). TSUE wskazuje przy tym, że nieodłączną gwarancją niezawisłości sędziowskiej stanowi (obok nieusuwalności sędziów) poziom wynagrodzenia odpowiadający wadze wykonywanych przez nich zadań (por. wyrok z dnia 19. września 2006 r., C-506/04, pkt 51, z 27 lutego 2018 r., C-64/16, pkt 45; z 24 czerwca 2019 r., C-619/18, ECLI:EU:C:2019:531, pkt 75).

W wyroku z dnia 27 lutego 2018 roku w sprawie C-64/16 TSUE stwierdził, iż artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu wobec członków Tribunal de Contas (trybunału obrachunkowego, Portugalia) ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń, takich jak przepisy, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego oraz z programem pomocy finansowej Unii Europejskiej. Przepisy te przewidywały ograniczone obniżenie wysokości wynagrodzenia w różnych proporcjach, zależnie od poziomu tego wynagrodzenia. Objęły one nie tylko członków Tribunal de Contas (trybunału obrachunkowego), ale – szerzej - różne osoby zajmujące funkcje publiczne i osoby wykonujące zadania w sektorze publicznym, w tym przedstawiciele władz ustawodawczej, wykonawczej i sądowej. Nie można zatem rzeczonych przepisów postrzegać w ten sposób, że zostały one ustanowione konkretnie wobec członków Tribunal de Contas (trybunału obrachunkowego). Przeciwnie, mają one raczej charakter przepisów ogólnych, mających spowodować, że wszyscy członkowie krajowej służby publicznej będą mieć udział w oszczędnościach podyktowanych wymogami zmniejszenia nadmiernego deficytu budżetowego państwa portugalskiego (...). W tych okolicznościach rozpatrywanych w sprawie w postępowaniu głównym przepisów dotyczących obniżenia wynagrodzeń nie można uważać za środki naruszające niezawisłość członków Tribunal de Contas (trybunału obrachunkowego) (wyrok TS z 27.02.2018 r., C-64/16, ASSOCIAÇÃO SINDICAL DOS JUÍZES PORTUGUESES. v. TRIBUNAL DE CONTAS, ZOTSiSPI 2018, nr 2, poz. II-395).

Przenosząc powyższe rozważania na realia rozpatrywanej sprawy zmiana wynagrodzeń sędziowskich w 2021 r i w 2022 r. miała odmienny charakter. Pominięto przedstawicieli władz ustawodawczej i wykonawczej, którym nie tylko nie obniżono uposażeń, ale przeciwnie – polepszone ich dotychczasowe warunki płacowe.

Prawodawstwo unijne ma pierwszeństwo przed krajowymi normami rangi ustawowej. Oznacza to, że sądy mają obowiązek oceny zgodności prawa krajowego z prawem unijnym i w razie stwierdzenia jego sprzeczności, odmowy zastosowania przepisu prawa państwa członkowskiego. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swoich judykatach wielokrotnie wskazywał, że w przypadku przepisów krajowych państw członkowskich, prawo traktatowe oraz wydawane na jego podstawie akty pochodnego prawa unijnego wywołują skutek polegający na tym, że normy

unijne (od momentu wejścia w życie) automatycznie wykluczają stosowanie jakichkolwiek niezgodnych z nimi norm prawa krajowego (wyrok TSUE z 19 czerwca 1990 r. w sprawie C-213/89, ECLI:EU:C:1990:257).

Mając powyższe na uwadze, należało ocenić, iż rozwiązanie przyjęte na mocy art. 12 ust. 1 ustawy o budżetowej z 2021 r. i art. 8 ust. 1 ustawy o budżetowej z 2022 r., nie spełnia warunków o których mowa w art. 47 KPP i art. 19 ust. 1 akapit drugi TSUE.

Odmowa zastosowania w sprawie przepisu niezgodnego z Konstytucją RP jest nie tylko prawem ale i obowiązkiem Sądu. Wskazane przepisy art. 12 ust. 1 ustawy o budżetowej z 2021 r. i art. 8 ust. 1 ustawy o budżetowej z 2022 r. stanowiące podstawę wypłacanych powódce uposażeń (w roku 2021 i 2022) są sprzeczne z omówionymi wyżej przepisami art. 178 ust. 2, art. 32 i art. 2 Konstytucji RP oraz wskazanymi wyżej przepisami unijnymi, dlatego Sąd odmówił ich zastosowania w niniejszej sprawie. Sąd nie pozbawia ustawodawcy prawa do kształtowania wynagrodzenia osób zatrudnionych w szeroko rozumianej sferze publicznej, w tym sędziów. Zdaniem Sądu, wprowadzenie jednak ewentualnych zmian winno nastąpić w drodze nowelizacji ustawy ustrojowej (z poszanowaniem obowiązujących procesów legislacyjnych), nie zaś w oparciu o epizodyczne, z istoty swej jednorazowe regulacje o budżetowe. A zatem uposażenie powódki w okresie spornym winno być ukształtowane zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 91 PrUSP w zw. z art. 100 PrUSP, a nie ustawami epizodycznymi, którymi władza ustawodawcza w sposób arbitralny określiła wynagrodzenie nie gwarantujące sędziom konstytucyjnego prawa do wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu i zakresowi obowiązków, a tym samym naruszają one gwarancję niezawisłości sędziowskiej stanowiącej warunek niezależnego wykonywania funkcji władzy sądowniczej (...) przepisy te naruszają też zasadę ochrony praw nabytych oraz zaufania do państwa i stanowionego prawa (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 listopada 2023r. (I K 1/23)). Powyższe stanowisko ma już ugruntowany charakter w orzecznictwie (por. m.in. wyrok SR w Toruniu z 9.10.2023 r., IV P167/23; wyrok SR w Inowrocławiu z 6.02.2023 r. IV P219/22; wyroki SO w Sieradzu z 10.01.2024 r. IV Pa 36/23 i z 7.12.2023 r. IV Pa 27/23; wyrok SO w Częstochowie z 2.11.2023 r. IV Pa 39/23, wyrok SO w Zielonej Górze z 28.12.2023 r. IV Pa 59/23)

W rezultacie powyższych rozważań Sąd uznał za uzasadnione wyrównanie uposażenia powódce. Wobec tego, iż wysokość żądania za poszczególne miesiące nie była kwestionowana (albowiem wbrew twierdzeniom pozwanego przedstawione przez niego wyliczenia pokrywają się z określonymi w pozwie kwotami roszczeń) Sąd w pkt 1 sentencji zasądził łączną kwotę dochodzoną pozwem 18 646, 07 zł z wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 lipca 2023 r. (tj. dnia wniesienia pozwu). Wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 300 k.p. mając na uwadze wskazane w obowiązujących u pozwanego w 2021 i w 2022 r. Regulaminie pracy daty płatności wynagrodzenia za pracę.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, określając koszty zastępstwa w oparciu o art. § 2 pkt 5 w zw. § 9 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów (pkt 2).

W punkcie 3 sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10 278, 55 zł, odpowiadającej kwocie średniego miesięcznego uposażenia powódki.

O kosztach sądowych orzeczono w pkt 4 na podstawie art. 102 k.p.c., odstępując od obciążenia nimi pozwanego mając na uwadze okoliczności sprawy i charakter sporu wymagający przeprowadzenia postępowania sądowego.